

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

Територіальне управління Державного бюро розслідувань,
розташоване у місті Києві

бульвар Лесі Українки, 26, м. Київ, 01133,
тел. (068) 360-76-74, e-mail: info@kv.dbr.gov.ua, web: www.dbr.gov.ua
ідентифікаційний код 42332040

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення

місто Київ

«19» липня 2022 року

Старший слідчий Третього слідчого відділу Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у м. Києві, Здор Павло Анатолійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 42022100000000179 від 09.05.2022, за ознаками злочинів, передбачених ч. 1 ст. 109, ч. 2 ст. 110, ч.ч. 5, 6, 7 ст. 111-1 КК України та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину, керуючись вимогами ст. ст. 36, 40, 42, 276-278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Беляєву Павлу Віталійовичу, 14.04.1974 року народження, уродженцю м. Сніжне Донецької області, громадянину України, проживаючому за адресою:

[REDACTED] раніше не судимому,

про те, що він підозрюється у вчиненні умисних дій, з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу та захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 109, ч. 2 ст. 110 КК України.

Встановлено, що 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Союз Радянських Соціалістичних Республік (правонаступником якого з 1991 року є російська федерація), Українська Радянська Соціалістична Республіка (правонаступницею якої з 1991 року є

Україна) та ще 49 держав-засновниць, а згодом до вказаної міжнародної організації прийняті інші держави світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування проти територіальної недоторканості або політичної незалежності будь-якої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 21.12.1965 «Про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав, про убезпечення їх незалежності і суверенітету» закріплено, що держави не мають права втручатися прямо чи опосередковано з якої б то не було причини у внутрішні та зовнішні справи іншої держави.

Кожна держава має невід'ємне право обирати свою політичну, економічну, соціальну та культурну систему без втручання в будь-якій формі з боку будь-якої іншої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 «Про неприпустимість інтервенції і втручання у внутрішні справи держав» закріплено, що держави не мають права здійснювати інтервенцію або втручання в будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні чи зовнішні справи інших держав.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 24.10.1970 «Про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН» закріплено принцип, згідно з яким держави утримуються в своїх міжнародних відносинах від силових погроз або застосування сили, як проти територіальної цілісності або політичної незалежності будь-якої держави так і будь-яким іншим чином несумісним з цілями ООН. Така загроза силою або її застосування є порушенням міжнародного права і Статуту ООН.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від загрози силою або її застосування з метою порушення існуючих міжнародних кордонів іншої держави або у якості засобу вирішення міжнародних суперечок, в тому числі територіальних суперечок, і питань, що стосуються державних кордонів.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України.

Згідно з указаним документом територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнано значною кількістю держав світу, у тому числі 05.12.1991 російською федерацією.

31.05.1997 відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Ради з безпеки та співробітництва в Європі укладено Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 02.03.1999 № 42-ФЗ).

Відповідно до ст. ст. 2-3 зазначеного Договору російська федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих кордонів між Україною та російською федерацією та

розбудову відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, незастосування сили або загрози силою, невтручання у внутрішні справи.

Статтями 1-3 Конституції України, яка прийнята Верховною Радою України 28.06.1996, визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною та недоторканою.

При цьому, ст. 69 Конституції України визначено, що народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії. Відповідно до ст. 71 Конституції України вибори до органів державної влади та органів місцевого самоврядування є вільними і відбуваються на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування. Виборцям гарантується вільне волевиявлення.

Водночас, ст. 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішується питання про зміну території України.

У березні - квітні 2014 року в м. Донецьку та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія Російської Федерації (далі за текстом – РФ) шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил й інших силових відомств РФ, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Так, 07.04.2014 у м. Донецьку Донецької області видано «Акт о провозглашении государственной самостоятельности Донецкой народной республики» (далі за текстом – «ДНР»), яким публічно закликано місцеве населення до проведення 11.05.2014 так названого «загального обласного референдуму» на території Донецької області з питання визнання державної самостійності «ДНР» та чинення збройного опору державній владі України, військовим підрозділам Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України. При цьому протягом квітня-травня 2014 року в окремих містах Донецької області організовано та проведено низку мітингів з метою привернення уваги та схилення громадян України з числа місцевих мешканців до визнання державної самостійності «ДНР».

За таких обставин 11.05.2014 в окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України проведено так названий «загальний обласний референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено про суверенітет «ДНР» на території Донецької області.

Надалі представниками самопроголошеної «ДНР», які контролюються окупаційною адміністрацією РФ, з числа своїх громадян та місцевого населення області сформовано політично-управлінські (так звані «органи державної влади ДНР») та силові органи.

Так, на учасників органів силового блоку покладено обов'язки підтримки збройної агресії РФ та вчинення дій, направлених на зміну меж території та

державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, зокрема шляхом:

- систематичної організації та здійсненні актів застосування збройної сили проти держави України в особі Збройних Сил України (далі за текстом – ЗС України), інших військових формувань, Міністерства внутрішніх справ України, Національної поліції України, центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері цивільного захисту, зокрема, ведення збройного опору, незаконної протидії та перешкоджання виконанню їх службових обов'язків, обстрілів населених пунктів тощо;
- створення не передбачених законом збройних формувань (далі за текстом – НЗФ) та участь в їх діяльності;
- вербування нових учасників до складу силового блоку «ДНР» та організація їх у групи, навчання, озброєння та керівництво їхніми діями;
- захоплення населених пунктів, будівель, військових частин та інших об'єктів на території Донецької області з метою їх виводу з-під контролю органів державної влади України та їх включення до самопроголошеного псевдодержавного утворення «ДНР»;
- захоплення чи заволодіння в інший спосіб зброєю, боєприпасами, вибуховими речовинами, військовою технікою, транспортними засобами з метою оснащення НЗФ, що вчиняють дії, направлені на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України;
- блокування виконання правоохоронними органами та підрозділами ЗС України, передбачених Конституцією та законодавством України, функцій на тимчасово окупованій території України;
- силового подолання опору цивільного населення окупаційній адміністрації шляхом фізичної розправи та незаконного позбавлення волі;
- координації та узгодження своїх дій з діями регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил й інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, з метою спільного та ефективного протистояння ЗС України й іншим військовим формуванням;
- силової підтримки учасників органів політичного та управлінського блоку незаконних утворень «ДНР», захопленні, укріпленні та охороні зайнятих ними будівель та споруд.

Водночас, на учасників органів політичного блоку покладено обов'язки підтримки збройної агресії РФ та вчинення дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом:

- створення та участі в діяльності окупаційної адміністрації РФ, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні РФ самопроголошені органи, що узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях Донецької області;
- видачі нормативно-правових актів від імені окупаційної адміністрації РФ та самопроголошених органів державної влади «ДНР»;

- проведення агітаційної роботи серед населення щодо діяльності «ДНР» з метою схилення їх до участі у вказаній організації, приховування факту збройної агресії РФ проти України, отримання підтримки власної діяльності серед мешканців східних регіонів України;

- організація збору, отримання матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників організації та осіб, лояльно налаштованих до їх діяльності, а також її розподілу;

- налагодження взаємодії з прихильниками злочинної діяльності, що перебувають за кордоном з метою координації дій, отримання матеріальної і гуманітарної допомоги та озброєння, а також залучення іноземних громадян для протидії правоохоронним органам та ЗС України;

- координація та узгодження своїх дій з радниками й інструкторами РФ, з метою спільного та ефективного протистояння ЗС України, іншим військовим формуванням, та вчинення умисних дій, спрямованих на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України;

- надання матеріальної та організаційної допомоги учасникам силового блоку «ДНР» для забезпечення їх протиправної діяльності;

- налагодження взаємодії з місцевими та закордонними засобами масової інформації з метою їх використання для агітації, висвітлення діяльності «ДНР», дискредитації діяльності органів державної влади України та осіб, задіяних у ході проведення Антитерористичної Операції (АТО) і заходах із забезпечення національної безпеки і оборони, стримування і відсічі російської збройної агресії в Донецькій та Луганській областях (ООС), та формування думки серед населення про законність власних дій;

- забезпечення учасників «ДНР» транспортом, символікою, агітаційними матеріалами тощо.

При цьому, кожен учасник органів політичного та силового блоків «ДНР» (у тому числі, які долучалися в подальшому до їх складу) усвідомлював, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії РФ і зміна меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

У результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Донецької області опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил й інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій РФ на території Донецької області, які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, Постановою ВР України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України й бюджетні установи, згідно з Постановою Кабінету Міністрів України

№ 595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

Одночасно, представниками російської федерації та контрольованими ними органами України, з метою насильницької зміни конституційного ладу України, на тимчасово окупованій частині Донецької області з числа представників політичного блоку «ДНР» створено органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, та, згідно з Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, є органами окупаційної адміністрації Російської федерації – т.зв. «ДНР», діяльність яких направлена на насильницьку зміну конституційного ладу України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 14.07.2020 у Беляєва П.В. виник злочинний умисел, направлений на вчинення умисних дій, з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу та захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Так, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 14.07.2020, Беляєв П.В., порушуючи вимоги ст.17 Конституції України, вирішив взяти участь у діяльності псевдодержавного утворення «ДНР», шляхом добровільного зайняття посади «заступника міністра юстиції ДНР». Розуміючи протиправний характер своїх дій, а також негативні наслідки, що можуть настати внаслідок їх реалізації, з метою насильницького повалення конституційного ладу та захоплення державної влади України, Беляєв П.В. вступив у злочинну змову з іншими особами та зайняв посаду «заступника міністра юстиції ДНР».

З моменту призначення на посаду «заступника міністра юстиції ДНР», перебуваючи в м. Донецьку та інших населених пунктах на території проведення АТО та ООС, яка, відповідно до Постанови Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» №254-VIII від 17.03.2015, є тимчасово окупованою територією України, достовірно знаючи, що система так званих органів влади «ДНР» окупаційної адміністрації російської федерації, всупереч Конституції України та нормативно-правових актів України, захопила державну владу України на тимчасово окупованій території Донецької області, виконує вищезазначені функції органу окупаційної влади «ДНР» шляхом участі у спільних заходах із представниками російської федерації та псевдодержавного утворення «ДНР», а також виконує вказівки учасників «ДНР», спрямовані на функціонування системи так званих органів влади «ДНР», які контролюються окупаційною адміністрацією російської федерації, тим самим приймає участь в насильницькому захопленні та утриманні окупаційної адміністрацією російської федерації т.зв. «ДНР» державної влади України на тимчасово окупованій території Донецької області.

Таким чином, **Беляєв Павло Віталійович, 14.04.1974 р.н.,** підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 109 КК України, тобто у вчиненні умисних дій, направлених на насильницьку зміну та повалення конституційного ладу та захоплення державної влади.

Крім того, Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24 серпня 1991 року схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України - Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Луганська область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Згідно з вимогами ст.ст. 72, 73 Конституції України питання про зміну території України вирішуються виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених Конституцією, та проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області.

Так, у березні – квітні 2014 року організовувались та проводились антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких у Луганській, Донецькій,

Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях. Основою їх метою було поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт представники влади та збройних сил російської федерації вирішили створити на її території окупаційні адміністрації, які повинні створити уявлення діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

У березні - квітні 2014 року в м. Донецьку та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія Російської Федерації (далі за текстом – РФ) шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил й інших силових відомств РФ, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Так, 07.04.2014 у м. Донецьку Донецької області видано «Акт о провозглашении государственной самостоятельности Донецкой народной республики» (далі за текстом – «ДНР»), яким публічно закликано місцеве населення до проведення 11.05.2014 так названого «загального обласного референдуму» на території Донецької області з питання визнання державної самостійності «ДНР» та чинення збройного опору державній владі України, військовим підрозділам Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України. При цьому протягом квітня-травня 2014 року в окремих містах Донецької області організовано та проведено низку мітингів з метою привернення уваги та схвалення громадян України з числа місцевих мешканців до визнання державної самостійності «ДНР».

За таких обставин 11.05.2014 в окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України проведено так названий «загальний обласний референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено про суверенітет «ДНР» на території Донецької області.

Надалі представниками самопроголошеної «ДНР», які контролюються окупаційною адміністрацією РФ, з числа своїх громадян та місцевого населення області сформовано політично-управлінські (так звані «органи державної влади ДНР») та силові органи.

Так, на учасників органів силового блоку покладено обов'язки підтримки збройної агресії РФ та вчинення дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, зокрема шляхом:

- систематичної організації та здійсненні актів застосування збройної сили проти держави України в особі Збройних Сил України (далі за текстом – ЗС України), інших військових формувань, Міністерства внутрішніх справ

України, Національної поліції України, центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері цивільного захисту, зокрема, ведення збройного опору, незаконної протидії та перешкоджання виконанню їх службових обов'язків, обстрілів населених пунктів тощо;

- створення не передбачених законом збройних формувань (далі за текстом – НЗФ) та участь в їх діяльності;
- вербування нових учасників до складу силового блоку «ДНР» та організація їх у групи, навчання, озброєння та керівництво їхніми діями;
- захоплення населених пунктів, будівель, військових частин та інших об'єктів на території Донецької області з метою їх виводу з-під контролю органів державної влади України та їх включення до самопроголошеного псевдодержавного утворення «ДНР»;
- захоплення чи заволодіння в інший спосіб зброєю, боєприпасами, вибуховими речовинами, військовою технікою, транспортними засобами з метою оснащення НЗФ, що вчиняють дії, направлені на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України;
- блокування виконання правоохоронними органами та підрозділами ЗС України, передбачених Конституцією та законодавством України, функцій на тимчасово окупованій території України;
- силового подолання опору цивільного населення окупаційній адміністрації шляхом фізичної розправи та незаконного позбавлення волі;
- координації та узгодження своїх дій з діями регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил й інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, з метою спільного та ефективного протистояння ЗС України й іншим військовим формуванням;
- силової підтримки учасників органів політичного та управлінського блоку незаконних утворень «ДНР», захопленні, укріпленні та охороні зайнятих ними будівель та споруд.

Водночас, на учасників органів політичного блоку покладено обов'язки підтримки збройної агресії РФ та вчинення дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом:

- створення та участі в діяльності окупаційної адміністрації РФ, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні РФ самопроголошені органи, що узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях Донецької області;
- видачі нормативно-правових актів від імені окупаційної адміністрації РФ та самопроголошених органів державної влади «ДНР»;
- проведення агітаційної роботи серед населення щодо діяльності «ДНР» з метою схиляння їх до участі у вказаній організації, приховування факту збройної агресії РФ проти України, отримання підтримки власної діяльності серед мешканців східних регіонів України;

- організація збору, отримання матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників організації та осіб, лояльно налаштованих до їх діяльності, а також її розподілу;

- налагодження взаємодії з прихильниками злочинної діяльності, що перебувають за кордоном з метою координації дій, отримання матеріальної і гуманітарної допомоги та озброєння, а також залучення іноземних громадян для протидії правоохоронним органам та ЗС України;

- координація та узгодження своїх дій з радниками й інструкторами РФ, з метою спільного та ефективного протистояння ЗС України, іншим військовим формуванням, та вчинення умисних дій, спрямованих на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України;

- надання матеріальної та організаційної допомоги учасникам силового блоку «ДНР» для забезпечення їх протиправної діяльності;

- налагодження взаємодії з місцевими та закордонними засобами масової інформації з метою їх використання для агітації, висвітлення діяльності «ДНР», дискредитації діяльності органів державної влади України та осіб, задіяних у ході проведення Антитерористичної Операції (АТО) і заходах із забезпечення національної безпеки і оборони, стримування і відсічі російської збройної агресії в Донецькій та Луганській областях (ООС), та формування думки серед населення про законність власних дій;

- забезпечення учасників «ДНР» транспортом, символікою, агітаційними матеріалами тощо.

При цьому, кожен учасник органів політичного та силового блоків «ДНР» (у тому числі, які долучалися в подальшому до їх складу) усвідомлював, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії РФ і зміна меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Донецької області опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил й інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій РФ на території Донецької області, які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, Постановою ВР України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України й бюджетні установи, згідно з Постановою Кабінету Міністрів України № 595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

Одночасно, представниками російської федерації та контрольованими ними проросійськи-налаштованими мешканцями Донецької області, з метою

насильницької зміни конституційного ладу України, на тимчасово окупованій частині Донецької області з числа представників політичного блоку «ДНР» створено органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, та, згідно з Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, є органами окупаційної адміністрації російської федерації – т.зв. «ЛНР», діяльність яких направлена на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 27.11.2020 у Лінніка Ю.М. виник злочинний умисел, направлений на вчинення умисних дій, з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу та захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Так, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 14.07.2020, Беляєв П.В., порушуючи вимоги ст. 17 Конституції України, вирішив взяти участь у діяльності псевдодержавного утворення «ДНР», шляхом добровільного зайняття посади «заступника міністра юстиції ДНР». Розуміючи протиправний характер своїх дій, а також негативні наслідки, що можуть настати внаслідок їх реалізації, з метою насильницького повалення конституційного ладу та захоплення державної влади України, Беляєв П.В. вступив у злочинну змову з іншими особами та у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 14.07.2020, зайняв посаду «заступника міністра юстиції ДНР».

З моменту призначення на посаду «заступника міністра юстиції ДНР» Беляєв П.В., перебуваючи у м. Донецьку та інших населених пунктах на території проведення АТО та ООС, яка відповідно до Постанови Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» №254-VIII від 17.03.2015 є тимчасово окупованою територією України, достовірно знаючи, що система так званих органів влади «ДНР» окупаційної адміністрації РФ, всупереч Конституції України та нормативно-правових актів України, захопила державну владу України на тимчасово окупованій території Донецької області, виконує вищезазначені функції органу окупаційної влади «ДНР» шляхом участі у спільних заходах із представниками російської федерації та псевдодержавного утворення «ДНР», а також виконує вказівки учасників «ДНР», спрямовані на функціонування системи так званих органів влади «ДНР», які контролюються окупаційною адміністрацією російської федерації, тим самим приймає участь в насильницькому захопленні та утриманні окупаційної адміністрацією російської федерації т.зв. «ДНР» державної влади України на тимчасово окупованій території Донецької області.

Таким чином, **Беляєв Павло Віталійович, 14.04.1974 р.н.,** підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України, тобто у вчиненні умисних дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб.

Старший слідчий
Третього слідчого відділу
Територіального управління
Державного Бюро розслідувань,
розташованого у місті Києві

Павло ЗДОР

«ПОГОДЖЕНО»
Прокурор у провадженні –
заступник начальника відділу
Київської міської прокуратури

Іван ЛАДНИЙ

Відповідно до вимог ст. 276 КПК України, підозрюваному **Беляєву П.В.** роз'яснено процесуальні права та обов'язки підозрюваного, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому цього Кодексу, повідомлено про підозру, або особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення.
2. Обвинуваченим (підсудним) є особа, обвинувальний акт щодо якої переданий до суду в порядку, передбаченому цього Кодексу.
3. Підозрюваний, обвинувачений має право:
  - 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
  - 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
  - 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
  - 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
  - 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
  - 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
  - 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
  - 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
  - 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
  - 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

4. Обвинувачений також має право:

1) брати участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення або вимагати їхнього допиту, а також вимагати виклику і допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

2) збирати і подавати суду докази;

3) висловлювати в судовому засіданні свою думку щодо клопотань інших учасників судового провадження;

4) виступати в судових дебатах;

5) ознайомлюватися з журналом судового засідання та технічним записом судового процесу, які йому зобов'язані надати уповноважені працівники суду, і подавати щодо них свої зауваження;

6) оскаржувати в установленому цим Кодексом порядку судові рішення та ініціювати їх перегляд, знати про подані на них апеляційні та касаційні скарги, заяви про їх перегляд, подавати на них заперечення.

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

6. Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права та обов'язки вручено, права та обов'язки підозрюваного оголошені, роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний: _____

« ____ » годин « ____ » хвилин

« ____ » _____ 2022 року

Повідомлення про підозру вручив:

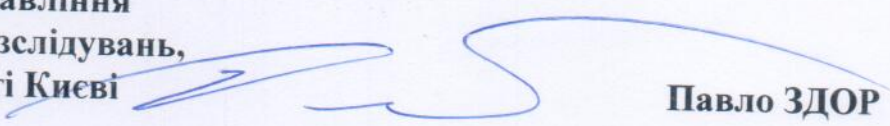
Старший слідчий

Третього слідчого відділу

Територіального управління

Державного Бюро розслідувань,

розташованого у місті Києві

Павло ЗДОР